

en stadig tilbagegaaende Underbalance eller være i det Tilfælde, at en Kreditor har forlangt hans Bo tagen under Fallitbehandling, og at den vedkommende Fordringshaver skal have været vidende om Tilstedeværelsen af alle disse Tilfælde. Efter Lovforslaget er det jo imidlertid nok, at han har været vidende om eet af disse Forhold, f. Ex. været vidende om Forhold, der lade ham formode den Vedkommendes nærførestaaende Fallit. Det har iøvrigt været mig hjært, at den ærede Ordfører, om han end ikke har anbefalet — thi det har han ganske vist ikke, og jeg vilde gjøre ham Uret ved at sige det — mit principale Forslag, dog har ment, at hvis noget af mine Forslag skulde vedtages, saa maatte det fornemmelig være det principale. Jeg skal paa ingen Maade negte, at det kan have sine Banffeligheder at faae det subsidiaere Forslag til at passe med Lovens Regler i det Hele taget, men jeg tror dog, det vilde være et Skridt henimod de Anskuelser, jeg har tilladt mig at forsegte: — At der ikke er nogen Forskjel mellem Verker og andre Gjældsbreve, med Hensyn til hvad der sker, naar de blive betalte ved Forfaldstid, kan jeg forevrigt meget gjerne indrømme; men jeg skal dog med Hensyn til Verkers Betydning i det Hele taget og med Hensyn til den Betydning, man tillægger dem andre Steder, igjen fremhæve, at man i Frankrig, hvor man iøvrigt er meget streng med Hensyn til disse Konkursforhold, dog har bestemt, at Verker ikke kunne fordrøs tilbagebetalte, skald Håndchaveren ikke ved Udstedelsen har været vidende om, at Kreditor befandt sig i et af de i Loven omtalte Tilfælde. Jeg vil paa ingen Maade indrømme, at Tidspunktet, da Betalingen erlægges, her spiller nogen Rolle; og med Hensyn til at Verken er bestemt til hurtig at afgjøre Handelsforhold, er det vist hensigtsmæssigt, at der tillægges den en Ret fremfor almindelige Gjældsbeviser, men det tror jeg ikke vil opnaas ved det af Udvalget stillede Vædringsforslag, medens jeg tror, at det sker ved det Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, hvilket jeg derfor ubetinget maa foretrække.

Ussing: Det er kun nogle faa Ord, jeg

har at tilføie til, hvad den ærede Ordfører bemærkede, men jeg har ikke kunnet andet end søie en vis Trang til med Hensyn til dette Spørgsmaal, som naturligvis har maattet vække Opposition, at udtale, hvorfor jeg i dette Punkt har sluttet mig til Lovforslaget. Det, som her foreslaas, er, som af den ærede Ordfører bemærket, en Regel, som er gjældende saa at sige overalt i Europa, men jeg vil tilføie, at det forekommer mig, at der endog er særlig Grund, en Grund, som i mange andre Lande ikke er tilstede, til at optage den her; denne særlige Grund ligger i vor Straffelovs særegne Bestemmelser. Der er allerede af den ærede Ordfører gjort opmærksom paa, hvorledes der i vor Straffelov indeholdes Bestemmelser om, at Enhver, hvis Fallit er nærførestaaende, og som benytter den Tid, der hængaar, inden Fallitten bliver endelig erklæret, til at begunstige enkelte af sine Kreditorer, skal straffes for denne Begunstigelse. Dette er Bestemmelser, som meget hyppig, ja, ide'ig komme til Anvendelse. Men nu forekommer det mig dog, at man ikke kan negte, at det har noget i høieste Grad Stødende ved sig, naar man ser, hvorledes Fallenten bliver straffet for at have begunstiget Kreditor, men at derimod denne Kreditor, som har modtaget Begunstigelsen, og som har vidst, at Fallenten, idet han begunstigede ham, begik en strafbar Handling, ikke blot bliver fri for Straf — dette ere vi forevrigt enige i, og det vil Ingen foreslaa nogen Forandring i — men ogsaa fremdeles nyder Godt af den Begunstigelse, han paa denne Maade har modtaget, uden at Noget kan røre ham; men det betragtes nu som gjældende Ret. Det er det, som det nærværende Lovforslag gaar ud paa at indføre en Forandring i, og jeg mener, at, naar Lovgivningen bestemmer Straf for en saadan Handling som den at begunstige en enkelt Kreditor paa de andres Bekostning, da bør den ogsaa konsekvent fastsætte, at den anden Mand, til hvis Fordel den Paagjældende har handlet saaledes, ikke skal nyde Godt af denne Handling. Det vil meget ofte være Tilfældet, hvor en saadan Straf anvendes paa Fallenten, at man maa sige, at det er Kreditor, det har drevet ham